

Χειροτονία νέου Διακόνου στην Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας

[Μητροπολιτικό Έργο](#) / [Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#)

Στον Ιερό Ναό Αγίου Δημητρίου, στην Στάνο Αμφιλοχίας, χοροστάτησε στην Ακολουθία του Όρθρου και προεξήρχε στην Αρχιερατική Θεία Λειτουργία την Κυριακή 2 Νοεμβρίου 2025, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός. Κατά την διάρκεια της Θείας Λειτουργίας χειροτόνησε στον βαθμό του Διακόνου τον Μοναχό Βαρθολομαίο Κοσμά.

Συμμετείχε πλειάδα Κληρικών, Διακόνων και Αναγνωστών από την [Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας και Ακαρνανίας](#) και από τις Ιερές Μητροπόλεις Θεσσαλονίκης και Δημητριάδος και Αλμυρού, με επικεφαλής τον Γενικό Αρχιερατικό Επίτροπο της Ιεράς Μητροπόλεως και Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Μυρτιάς, Αρχιμανδρίτη Ιωσήφ Ζωγράφο που είναι και ο πνευματικός πατέρας του νέου Διακόνου.

Ο νέος Διάκονος, ο οποίος είναι Θεολόγος και μέχρι πρότινος Αναγνώστης της Ιεράς Μητροπόλεως, κατά την ομιλία του, αναφέρθηκε στο μυστήριο της Ιερωσύνης και ευχαρίστησε όλους όσοι στάθηκαν δίπλα του από την παιδική του

ηλικία έως σήμερα και καλλιέργησαν την αγάπη του για την Ιερωσύνη και την Εκκλησία. Ιδιαίτέρως ευχαρίστησε τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη κ. Δαμασκηνό για την αγάπη και την εμπιστοσύνη προς το πρόσωπό του.

Ο Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ. Δαμασκηνός, κατά την αντιφώνησή του, ανέφερε τα εξής:

«Αγαπητό μου παιδί, Υποδιάκονε Βαρθολομαίε, όντως είναι μεγάλο το έλεος του Θεού και ανερμήνευτη η βουλή Του. Τελεσιουργούνται σήμερα ένδοξα γεγονότα για τη ζωή σου και για τη ζωή αυτής της τοπικής Εκκλησίας. Βιώνουμε μία Πεντηκοστή, αφού σε λίγα λεπτά θα επικαλεστούμε την Χάρη του Παναγίου Πνεύματος για να κατέλθει και, δια των αναξίων χειρών μας, να σκηνώσει πάνω σου για να σου προσφερθεί ο πρώτος βαθμός της Ιερωσύνης, αυτός του Διακόνου και να κατασταθείς Διάκονος των Μυστηρίων του Χριστού.

Άκουσα με πολύ προσοχή την ομιλία σου και την ευγενική αναφορά σου στα πρόσωπα, που όντως διαδραμάτισαν σημαντικό ρόλο για να φτάσουμε μέχρι εδώ. Ξετύλιξες ουσιαστικά ενώπιόν μας μια ιστορική διαδρομή, η οποία πάντοτε είχε ως στόχο και σκοπό να αξιωθείς να υπηρετήσεις την Εκκλησία ως Ιερέυς. Αυτούς τους παλμούς της αγαπώσης τον Κύριο καρδιά σου αφουγκράστηκα και εγώ, όταν με αξίωσε ο Θεός να κατασταθώ Επίσκοπος και πνευματικός Πατέρας αυτής της τοπικής Εκκλησίας.

Από τότε προσευχόμουν να μας αξιώσει ο Θεός να φτάσουμε σε ετούτη την ευλογημένη ημέρα. Και όντως η Χάρις του Θεού επέβλεψε. Το έλεος του Θεού και η μακροθυμία Του μας αξιώνει σήμερα να είμαστε σε τούτον τον Ιερό Ναό, στον

οποίο ανατράφηκες πνευματικά, παρά τους πόδας του καλού Εφημερίου, του π. Θεοδώρου Μπεκατώρου. Εδώ, πήρες τα πρώτα σου πνευματικά εφόδια. Εδώ συνειδητοποίησες για πρώτη φορά την κλίση του Θεού. Κατόπιν ο Θεός σε αξίωσε να φοιτήσεις στην Θεολογική Σχολή του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης και να λάβεις σημαντικά εφόδια για την ιερατική σου διακονία. Εκεί συνδέθηκες με Κληρικούς στους οποίους αναφέρθηκες και οι οποίοι σήμερα ίστανται προσευχητικά ανάμεσά μας και σε ενισχύουν με την παρουσία τους και με τις προσευχές τους.

Όλα, λοιπόν, ο Θεός τα ευλόγησε με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Σήμερα το χαρμόσυνο γεγονός της εις Διάκονον Χειροτονίας σου ενώνει την Αιτωλοακαρνανία με το Αγιώνυμον Όρος, αφού όπως προείπες οφείλεις πολλά στην πνευματική καθοδήγηση του Γέροντος Γερβασίου, του Σιμωνοπετρίτου, προς τον οποίον, σε παρακαλώ, πάντοτε να απευθύνεσαι με σεβασμό και υϊκή αγάπη και του οποίου πάντοτε να εκζητείς την συμβουλή, αλλά και τις πατρικές του παραινήσεις.

Ιδού, λοιπόν, από τούδε και στο εξής, η ευθύνη είναι δική σου. Και η ευθύνη, παιδί μου, είναι μεγάλη και πιστεύω να την αναλογίζεσαι αυτή τη στιγμή. Εισέρχεσαι μέσα στην ιερατική μας οικογένεια και θα λάβεις την χάρη της Ιερωσύνης. Θα κατασταθείς Διάκονος των Μυστηρίων του Χριστού.

Θα ήθελα να σου καταθέσω σήμερα και να σου εμπιστευτώ μερικές παραινήσεις, με αφορμή την Παραβολή του Πλούσιου και του Λαζάρου, που ακούσαμε.

Το πρώτο που θέλω να ενθυμείσαι, είναι, ότι ο σκοπός του κάθε Κληρικού είναι να δημιουργεί τις προϋποθέσεις, ώστε ο άνθρωπος να έχει ζωντανή και αληθινή σχέση με το Θεό και μέσα από τη σχέση του αυτή να φωτίζεται και την σχέση του με τους άλλους ανθρώπους. Χωρίς το φως της πίστης, ο άνθρωπος εγκλωβίζεται στο υλικό φως των επίγειων αγαθών, όπως ο πλούσιος της Παραβολής και αγνοεί ή εγκαταλείπει στο σκοτάδι εκείνους που θεωρεί απόκληρους, όπως ο Λάζαρος.

Τίποτα δεν είναι κακό στη ζωή του ανθρώπου. Εξαρτάται από τη διαχείρισή του. Ούτε αυτός ο πλούτος είναι εξ αρχής κάτι κακό, αλλά ούτε και η φτώχεια μπορεί να καταστεί από μόνη της σωτήρια. Ο πλούσιος, αυτός ο ανώνυμος άρχοντας, καταδικάστηκε, γιατί έκανε κακή χρήση των υλικών αγαθών που του εμπιστεύτηκε ο Θεός.

Και αντί να προσφέρει από το περίσσειμα σε αυτόν που καθημερινά ζητιάνευε έξω από το σπίτι του, ζούσε στην ψευδαίσθηση μιας αυτάρκειας, η οποία δημιούργησε ένα χάσμα, μία απόσταση ανάμεσα σε αυτόν και στον Λάζαρο.

Το δεύτερο που θέλω να θυμάσαι, είναι ότι ο Κληρικός πρέπει να καταδεικνύει πάντοτε την αιώνια προοπτική που έχει η ζωή μας. Έργο του Κληρικού είναι να βοηθήσει τους ανθρώπους να απεγκλωβιστούν από την αποκλειστικότητα της γήινης πραγματικότητας και να τους προσφέρει την προσδοκία της εσχατολογικής προοπτικής, που είναι η είσοδος στην ουράνια μακαριότητα.

Αυτό δεν μπορούν να το καταλάβουν όλοι οι άνθρωποι. Ο πλούσιος ζούσε σαν να μην περίμενε ποτέ το επίγειο τέλος του. Ζούσε με την ψευδαίσθηση της αιωνιότητας πάνω στη γη, γι' αυτό ήθελε να χορτάσει ακόρεστα μόνο το σώμα του, "ευφραινόμενος καθ' ημέραν λαμπρώς".

Η κάθε ημέρα για τον πλούσιο δεν ήταν ο ευπρόσδεκτος καιρός της παρουσίας του Θεού στη ζωή του, αλλά ήταν μία αγωνιώδης προσπάθεια απόκτησης και απόλαυσης υλικών αγαθών, τα οποία ουσιαστικά ικανοποιούσαν τον εγωπαθή εαυτό του και την ατομοκεντρικότητα του χαρακτήρα του.

Αντίθετα, ο Λάζαρος βρέθηκε σε μία δεινή θέση, όπως πολλοί άνθρωποι στον κόσμο. Παραχώρησε ο Θεός να ζει στην απόλυτη φτώχεια, όπως πολλοί άνθρωποι μέσα στον κόσμο. Έκανε όμως κάτι που τον διαφοροποίησε από τους υπόλοιπους πτωχούς. Ακούμπησε με εφόδιο την πίστη του στην εμπιστοσύνη του Θεού. Δεν καταριόταν τη θέση του και την κατάστασή του, αλλά οπλίστηκε με υπομονή και καρτερικότητα.

Βλέπεις, λοιπόν, πόσο διαφορετική ήταν η αντιμετώπιση των δύο αυτών ανθρώπων! Η ποιμαντική αυτό πρέπει να έχει ως σκοπό, να εξατομικεύει την περίπτωση του κάθε ανθρώπου και να του δίδει την δυνατότητα να μεταμορφώνει το επίγειο πέρασμά του σε μία προοπτική αιωνιότητας και εισόδου μέσα στη Βασιλεία των Ουρανών.

Το τρίτο που θέλω να θυμάσαι και που η σημερινή Παραβολή περίτρανα το αποδεικνύει είναι, ότι οι επιλογές που θα κάνουμε πάνω στη γη θα καθορίσουν και την σχέση που θα έχουμε με τον Θεό μετά το επίγειο τέλος μας. Ο πλούσιος και ο Λάζαρος είχαν ένα χάσμα που τους χώριζε επάνω στη γη. Δυστυχώς, αυτό το χάσμα μεταφέρθηκε και μετά τον θάνατό τους.

Ήταν η έλλειψη κοινωνίας μεταξύ τους. Αυτό είναι η κόλαση.

Οφείλουμε εμείς οι Κληρικοί να διδάσκουμε τους ανθρώπους πώς μπορούμε να κάνουμε τη ζωή μας πρόγευση παραδείσου και πώς μπορούμε να αποφύγουμε να την μεταβάλουμε σε πρόγευση κολάσεως. Η αμαρτία, και οφείλουμε να το διδάσκουμε αυτό στους ανθρώπους, δεν είναι απλά η παράβαση ενός ηθικού νόμου,

αλλά είναι η διαρκής απομάκρυνση από τον Θεό, που δημιουργεί ένα χάσμα αγεφύρωτο ανάμεσα σε Εκείνον και στους ανθρώπους.

Κι αν αυτό το χάσμα πάνω στη γη εμείς μπορούμε να το υποτιμήσουμε, όταν έρθει η ώρα και η ψυχή μας χωριστεί από το σώμα μας, αυτό το χάσμα θα μονιμοποιηθεί και θα είναι η έλλειψη της παρουσίας του Θεού και των συνανθρώπων μας, δηλαδή η οριστική εμπειρία της κολάσεως.

Κράτησε, λοιπόν, αυτές τις τρεις σκέψεις. Να θυμάσαι πάντοτε την σημερινή Παραβολή του ανώνυμου πλουσίου και του πτωχού Λαζάρου. Να φροντίζεις πάντοτε ολόκληρη η ιερατική σου διακονία να βοηθάει τους ανθρώπους, να κάνουν σωστή χρήση της ύλης, που ο Θεός επιτρέπει να διαχειριστούμε. Η ποιμαντική σου διακονία να συνδράμει, έτσι ώστε τα χάσματα που δημιουργεί η αμαρτία να γεφυρώνονται με τη μετάνοια. Η παρουσία σου ως Κληρικού μέσα στον κόσμο να καταδεικνύει την προοπτική της αιωνιότητας που έχουμε, η οποία από το γήινο πέρασμά μας, μας μεταφέρει στη μετάβαση σε μια άλλη εμπειρία ατελεύτητης ζωής και αιωνίου μακαριότητος.

Έχεις όλες τις προϋποθέσεις να ανταποκριθείς σε αυτές τις προσδοκίες μας. Φρόντισε, όμως, να οπλιστείς από εδώ και στο εξής με την σοβαρότητα που απαιτεί η ιδιότητα που σου εμπιστεύεται σήμερα η Εκκλησία. Να ωριμάζεις πνευματικά κάθε ημέρα και να γνωρίζεις, ότι δεν υπάρχει κανένα περιθώριο ραθυμίας και εφησυχασμού. Πάντοτε να ασκείσαι μέσα στο στάδιο της προσευχής και της ταπείνωσης. Να αγαπάς την Λατρεία και τις ακολουθίες της Εκκλησίας μας. Να στέκεσαι με φόβο Θεού δίπλα από την Αγία Τράπεζα και κάθε φορά που θα εισέρχεσαι, δια της Ωραίας Πύλης στο Ιερό Θυσιαστήριο, να εκζητείς το έλεος του Θεού.

Μην εξοικειωθείς ποτέ με αυτό, που σήμερα η Εκκλησία σου εμπιστεύεται για να το διαχειριστείς και για να το διακονήσεις. Να είσαι πάντοτε, όπως οι Άγγελοι, οι οποίοι παρίστανται κύκλω του ουρανίου Θυσιαστηρίου και υμνούν ακατάπαυστα τα μεγαλεία του Θεού. Ως άγγελος μέσα στην Θεία Λατρεία, με ταπείνωση να διακονείς τον Επίσκοπο και τους Πρεσβυτέρους. Με υπακοή να στέκεσαι ενώπιόν μας και όσο θα ταπεινώνεσαι, θα υπακούεις και θα μαθητεύεις, τόσο η Χάρις του Θεού θα ενεργοποιεί μέσα σου, όλα όσα ο Θεός αναμένει από εσένα: την σωστή, μετά φόβου Θεού διαχείριση της Ιερωσύνης.

Με αυτές, λοιπόν, τις σκέψεις σε προσκαλώ και σε προτρέπω να οπλιστείς με θάρρος, τόλμη και δύναμη. Να ανέλθεις την κλίμακα του Ιερού Βήματος και να αξιωθείς να λάβεις τον πρώτο βαθμό της Ιερωσύνης, αυτόν του Διακόνου και να γνωρίζεις, ότι πράγματι ο Κύριος προπορεύεται σε αυτήν σου την απόφαση. “Είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου”».

Πριν την απόλυση της Θείας Λειτουργίας, ο Μητροπολίτης κ. Δαμασκηνός απένειμε το οφφίκιο του Οικονόμου στον Εφημέριο του Ιερού Ναού Αγίου Δημητρίου Στάνου, π. Θεόδωρο Μπεκατώρο.

Μεταξύ των πιστών που συμμετείχαν στην Θεία Λειτουργία ήταν ο Δήμαρχος Αμφιλοχίας κ. Θανάσης Τορουνίδης.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

© Γραφείο Τύπου Ι.Μ.Α.Α.

